

4. postna nedelja – leto C

Prilika o izgubljenem sinu

Približevali so se mu vsi cestnarji in grešniki, da bi ga poslušali. Farizeji in pismouki pa so godrnjali in govorili: »Ta sprejema grešnike in jé z njimi.« Tedaj jim je povedal tole priliko: »Neki človek je imel dva sina. Mlajši med njima je rekel očetu: »Oče, daj mi delež premoženja, ki mi pripada!« In razdelil jima je imetje. Čez nekaj dni je mlajši sin spravil vse stvari skupaj in odpotoval v daljno deželo. Tam je z razuzdanim življenjem pognal svoje premoženje. Ko je vse zapravil, je v tisti deželi nastala huda lakota in začel je trpeti pomanjkanje. Šel je in se pridružil nekemu meščanu tiste dežele, ki ga je poslal na svoje posestvo past svinje. Želel se je nasititi z rožiči, ki so jih jedle svinje, pa mu jih nihče ni dal. Šel je vase in dejal: »Koliko najemnikov mojega očeta ima kruha v obilju, jaz pa tukaj umiram od lakote. Vstal bom in šel k očetu in mu rekel: Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin. Vzemi me za enega od svojih najemnikov.« In vstal je ter šel k očetu. Ko je bil še daleč, ga je oče zagledal in se ga usmilil; pritekel je, ga objel in poljubil. Sin mu je rekel: »Oče, grešil sem zoper nebo in pred teboj. Nisem več vreden, da bi se imenoval tvoj sin.« Oče pa je naročil svojim služabnikom: »Brž prinesite najboljše oblačilo in ga oblecite! Dajte mu prstan na roko in sandale na noge! Pripeljite pitano tele in ga zakoljite ter jejmo in se veselimo! Ta moj sin je bil namreč mrtev in je oživel; bil je izgubljen in je najden.« In začeli so se veseliti. Njegov starejši sin pa je bil na polju. Ko se je domov grede približal hiši, je zaslišal godbo in ples. Poklical je enega izmed služabnikov in ga vprašal: »Kaj je to?« Ta mu je rekel: »Tvoj brat je prišel in oče je zaklal pitano tele, ker je dobil zdravega nazaj.« Razjezil se je in ni hotel vstopiti. Njegov oče je prišel ven in ga pregovarjal. On pa je očetu odgovoril: »Glej, toliko let ti služim in nikoli nisem prestopil tvojega ukaza, pa mi nisi še nikoli dal kozliča, da bi se poveselil s svojimi prijatelji. Ko pa je prišel ta tvoj sin, ki je z vlačugami uničil tvoje premoženje, si mu zaklal pitano tele.« On pa je rekel: »Otrok, ti si vedno pri meni in vse, kar je moje, je tvoje. Poveseliti in vzradostiti pa se je bilo treba, ker je bil ta, tvoj brat, mrtev in je oživel, ker je bil izgubljen in je najden.« Lk 15,1-3,11-32

V čem je svoboda?

Bolj ko se ustavljam ob tej priliki, bolj stopa v ospredje revščina 'božjih otrok'. Mlajši sin ugotavlja, da ga življenje v Očetovi hiši ne osrečuje. Želi si svobode in jo pričakuje s tem, da si prisvoji očetovo dediščino. A žal, tako pridobljena svoboda in bogastvo hitro mineta. Prav v kratkem času sta zabava in kriza požrli premoženje, svoboda pa je ostala le pobožna želja. Verjetno je meje svobode mlajši sin nekje globoko v sebi okušal že v začetku svoje avanture, ko je spoznaval, da mu denar ni prinesel popolnega užitka. Kljub temu je fant očitno precej trmast in preponosen, da bi priznal, da išče srečo na napačnem koncu.

Do sedaj sem si mislil, da sin vendarle išče dom in očeta. Iz sklepa, ki si ga je zamislil, ko je bil na dnu, pa je razvidno le, da mu je zmanjkalo premoženja in da ni zadovoljen s tem, kar ima. Z odnosom do očeta, do doma se še ne ukvarja. Človek bi pričakoval, da bo pomislil, da je s svojim odnosom razžalil očeta, da je življenje narobe razumel in da ima oče prav. O tem ni ne duha ne sluha. Mlajšemu sinu je trenutno še vedno le do premoženja in 'standarda', ki je v domači hiši neprimerno višji, kot na pristavi med svinjami.

Starejši sin je v naših očeh veliko boljši. Pridno služi svojemu Očetu, skoraj tako kot kristjani, ki hodimo redno k maši, se ne ločujemo, ne popivamo in nobenega javnega greha ne naredimo. No, danes tudi to ni več prav močno čislano. Kakorkoli že, pogledjmo, kaj se s pridnim starejšim sinom dogaja. Vse pove, ko se mora soočiti z veselico, ki jo priredi oče mlajšemu sinu. To odbije sodu dno. Vseh pravil in delavnosti si starejši sin ni sam izmislil in bi jih kršil, če bi le upal. Da pa kljub vsemu naporu za to ne dobi prave nagrade, če že svoboden ne more biti, to pa je že preveč.

Tudi ta sin ne razmišlja o čem drugem kot o dobičku in lagodnem življenju. Pravilom v domači hiši se podreja, ker je vseeno lažje tako kot biti grd, če se odpraviš po svetu iskat svobodo. To je zanj preveč tvegano, zato ostaja doma.

Uboga sinova, nobenega pravega življenja ni v njima. Užitek, lagodje, priznanje itd. to je moto njunega življenja. Kje je prostor za ustvarjalnost, polnost, navdušenje, skratka polno življenje? Retorično vprašanje! Seveda ga ni, ker je Oče tako ozkega, tradicionalnega kova, da razume le delo, prizadevanje, življenje za drugega, ljubezen, sočutje ipd. Oče bi moral spremeniti pogled. Videti bi moral, da je življenje v zabavah, bogastvu, materializmu, izživljanju itd.

Oče ostaja kot pribito na svojih stališčih in ljubi naprej. Neverjetno! Najprej zato, ker tako svobodno izroča sinovoma svobodo, ki jo bosta spet in spet zapravila. In neverjetno zato, ker ne obupa, da ima tako 'zanikrna' sinova. Kako da ne obupa? Kako da ne vrže puške v koruzo in ju nažene iz hiše? Odgovor je jasen, ker je drugačen. Ljubi in ne pričakuje plačila. Ljubi in v tem je vsa skrivnost svoboda, ki je sinova ne dojameta. Ljubi in ve, da je ljubezen vedno križana, a nič zato. Vredno je ljubiti!

Vredno je ljubiti, dragi bratje in sestre. Bog nas ne 'nažene' proč, čeprav stikamo po svinjakih tega sveta in tarnamo nad nesvobodo v Božji hiši. **Vredno je ljubiti, ker nas Bog ljubi in je vedno nova, živa priča resnice, da le ljubezen v resnici osvobaja.**